

Олег ГРИНІВ

ОМІСЯЧЕНЕНА
ТАЛЯЗА

КНИГОСХОДИЩЕ

84.4(Укр)
Г 85

ОЛЕГ ГРИНІВ

АБОНЕМЕНТ
ЛДУФК

**ОМІСЯЧЕНА
ГАЛЯВА**

Львів - 2005

*Світлій пам'яті
Володимира Лучука
за підтримку поетичних пошуків
присвячую*

ББК 84 (4 УКР)
УДК (821.161.2)
Г 85

Гринів Олег.
Г 85 Омісячнена галява. - Львів, 2005.
ISBN 966-7396-53-2

Намагання знайти оригінальну поетичну форму проявляється в першій частині книги. Афоризмета, як вид мініатюри, дозволяє сконцентрувати образ, звільнивши його від багатослів'я. Водночас такий підхід поєднується з прагненням до всебічного охоплення явищ, чим зумовлена схильність до творення циклів.

Висловлюю щирю подяку
професорові Івану Ющуку,
Сьменникові Левкові Різнику,
видавцеві Андрієві Трачу.

Олег Гринів

ISBN 966-7396-53-2

ПОТРЕБА ЧИ НЕОБХІДНІСТЬ

Учений, доктор філософських наук професор Олег Гринів широковідомий в Україні та у світі як автор фундаментальних наукових праць з політології, історії України, історичних взаємин України та Росії, за публіцистичні книги прийнятий у члени Національної Спіджки письменників України як талановитий майстер у публіцистичному жанрі.

А про його захоплення поезією мало хто знав, – з поезією Олег Гринів довго не насмілювався “виходити на люди”, хоча писав “до шухляди” давно.

Очевидно, що цей учений-публіцист не відчував потреби насерйозно вдаватися до поезії, бо почуття, емоції уміло вихлюпував на сторінки публіцистичних текстів, – це й кидається у вічі – його публіцистика справді вельми насичена особистими переживаннями, власне, усім почуттєвим спектром.

Однак, як виявилось врешті-решт багато чого й не могло знайти місця в опублікованих текстах; відкладалося в душі в окремі комірочки, аж поки не перемогла така потреба в чисто поетичних рядках, у яких пережите й незладене на потім знаходить вияв у формі поетичної метафори, поетичного символу чи афоризму; перемогла потреба, так би мовити, безпосереднього спілкування з окремими читачів, – від серця – до серця! Для цього автор завжди винаходить свою власну форму, так звану – “афоризму”, – де поезія набуває афористичного характеру.

Складається враження, що ті погляди, переконання, історичного, політологічного характеру, що їх учений

так гаряче відстоював у своїх наукових, публіцистичних трактатах, стали вилущуватися з наукової мови... Таке враження, що вченому для якнайчіткішого вислову ідей, думок, переживань, емоцій, пов'язаних з темами, які його найбільше дотикають і болять, недостатньо лише наукових чи публіцистичних трактатів; автор відчуває необхідність звільнити свої наболілі думки, почуття від слів наукової мови, а донести їх до читача у формі, де думкам і почуттям просторо, а словам тісно... Скажімо, ось книга історичних нарисів “Українська націологія: від Другої світової війни до відновлення держави”, де докладно, на історичних фактах і документах досліджується період звільнення України від окупантів і відновлення державності. Це для неофіта, який хоче вивчити історію своєї держави. Але ось “неофіт” прочитав книгу, історію вже вивчив. І що? На цьому кінець? Тепер пора забувати вивчене... А ні! Автор мислить інакше – послідовно! Треба, щоби той, хто вже знає історію своєї держави, на цьому не заспокоювався, думав про неї, не жив чи власне жив із цим знанням – і воно в ньому працювало на благо власної Батьківщини. От тепер вчений і стає поетом, пише таку ось “афоризмету”:

Україна скинула робу смугасту.

Подивися,

Європо, на червоний жупан!

А це вже – як блискавка, – це стріляє просто в серце, збуджує уяву, фантазію, нагадує... змушує згадувати наукові тексти, згадувати історичні факти. Кілька слів – а можуть в душі збудити цілу бурю образів і почуттів, і роздумів. А до всього читач ще й отримує естетичне задоволення.

Таким чином учений, ставши поетом, вивершує свої задуми до цілковитої повноти.

На цьому прикладі спостерігаємо органічне поєднання вченого і поета, потреби й необхідності, тексту наукового і поетичних рядків. Ідеальна ситуація!

Одначе, ситуація і особлива!

Адже є багато видатних вчених, які позбавлені поетичного таланту, а є поети, які далекі від наукових зацікавлень.

У даному разі все в гармонії – виграє і одна, і друга шпостась.

Отже, ситуація особлива тому, що характерна для такої особистості, як Олег Гринів, у якому обидва таланти поєднуються гармонійно, унікально.

Тому його книга поезій “Омісячнена галява” має і самостійний, самодостатній характер, але є своєрідним вивершенням його наукової праці. Маємо в його особі творчу особистість, у якої є два повноцінні крила: наукове і поетичне.

Отже, книгу вченого – збірку поезій “Омісячнена галява” треба тільки вітати, як унікальну в українській культурі.

З роси і з води! – авторові, унікальній особистості.

*Левко РІЗНИК,
Голова Львівської
організації Національної Спілки
письменників України*

ПОМАРАНЧЕВИЙ ЗАСПІВ

Грають сурми у серцях -
Кличе Україна
Всіх синів під рідний стяг.
Хто ще на колінах?

Станьмо, браття, всі на герць
З ордами ворожими.
Україна або смерть!
Ми - переможемо!

Ще від княжої доби
Виплекали славу
Спадкоємці боротьби
За свою державу.

Станьмо, браття, всі на герць
З ордами ворожими.
Україна або смерть!
Ми - переможемо!

Де березові хрести,
Де калина плаче,
Поклянімось піднести
Знамено козаче.

Станьмо, браття, всі на герць
З ордами ворожими.
Україна або смерть!
Ми - переможемо!

I
КРАЙКА

КАЛИНА

Україна

Минуле – тінь, майбутнє – сонце.

Крок

До зеніту – менша тінь

У мандри

Запрошує Місяць втомлену Землю

Перейти

Чумацьким шляхом Україну.

Веселка

Крайка як образ краси –

Божий

Дар страждальній Україні.

Воля

Україна скинула робу смугасту.

Подивися,

Європо, на червоний жупан.

1933 рік
Чорні круки як сизі орли.
Україна –
Говерла трупів.

1986 рік
Де могили героїв – чорнобиль.
Де Чорнобиль –
Могили героїв.

Осінь 1991 року
Сто сотників махають перначами –
Лущуються
За шапку Мономаха.

1992 рік
Льозії поховані, надії стоптані.
Завмерла
Україна під хрестом.

Калинова кров

Нитки прожилок на листку калини –
Артерії
До серця України.

Українська хата

Замилувався вродою в дзеркалі вікон
Соняшник,
Не жовтий – золотий.

Перед походом

Терпка роса з дівочої долоні.
Гарцює
Кінь баский під козаком.

Дві могили

Ноги на Ельбі, голова на Дніпрі.
Тіло
Розтяте Землі повернули.

Бойківщина

Порожні гори – змахи крил

Зеленого

Далеки в небі.

Навечірні Карпати

З-над повіки оглядає довгу тінь

На волонині

Соткала сонцева зіниця.

Карпати вранці

Бойківщина засмалила

Фіжку –

Гарно Пікуя аж димить.

Гірський ескіз

Зерди готичні гір скелястих

В фаті

Бужкового смеркання.

Гене́за

Батьки – козаки, сини – козачки.

А з внуків

Регочуть кози.

Держава

Замість вітрил діряві шаровари.

Наш

Корабель в Європу вирушає.

Переяслав

На чорній раді правнуки козачі

Царя –

Відступника звільняють від присяги.

Галюцинація

Червона гвоздика – квітка справедливості.

Пахне,

Як невинна кров.

Червоний терор

Крив'ю народу вмиває руки

Пизат

Після кожного вироку смерті.

Експансія

Повзе кривава п'ятикутна зірка

Медою

На березовий хрест.

Білуння

Заржали знов монгольські коні.

В Україні

Злиють шакали.

Клягання

Червоний день з чорнобильських пожарищ.

Бже.

Бже звізду Полин.

Чужа радість

На двох сирих могилах братовбивць
Співають
Одвічні їхні вороги.

Відплата

Яничари тягнуть Бульбу на страту –
Андрій
Роздмухує вогонь.

Доля

Бульба спалений, військо розбите,
Люлька
Продана, хоч і не знайдена.

Жебраки

Нащадки Бульби скинули шапки.
Пропито
Порох і порохівниці.

Після спалення
Мандрує Бульба спаленими селами.
- Дайте
Вогонь для погаслої люльки.

Болоховці
Визволять монголів, просять галичан:
- Залльють
Бас від київського іга.

Біля Руїни
Дружимо Європу червоними шароварами.
Україна -
Зрешта для бою биків.

Українці
Суть моноплі, садять осики
І каво
Мовчать пісню про Байду.

Постійність

Будував Україну – буде котедж,
На черзі –
Власний мавзолей.

Перед парламентом

Юда під осикою торгує масками.
Купуйте,
Обранці народні.

Колаборант

Ходить Каїн з жовто-синім прапором
І кляне
Як братовбивцю, Авеля.

Лицемірство

Розчавив кінь запалені свічки:
На віче
Пам'яті запізнювався вершник.

День перемоги

Кожна планка – людське життя.

Гері

Вікни сидять на бенкеті.

Після бою

Герої звали – боягузи йдуть

Загубленим

Бродять по гарячих трупах.

Завірюха

Ідуть романтики, сплять оптимісти.

Прагматики

Кричать на мітингу вітрів.

Митновартість

Львівський хор рабів розкутих

Кайдемам

Там же співає щиро.

Звичка

"Сестро", – гукнула балалайка кобзу.

"Ти

Знову старша?" – глузує кобза.

Великдень

В морі втоплена кварта чумацька –

Утікає

На схід крук–крамар.

У Полтаві

Під тризубом схилилась тінь Петра:

– Прийміть

Мою присягу Україні.

Виродок

Москва народила орла двоголового

За років

П'ятсот до пожежі в Чорнобилі.

Сибір

Земмерзле море наших сліз

І зотру

Кіля на кладовищі.

У Кремлі

Світла парожній череп Святослава.

І то

Залише крові скорених хахлів?

Казак

Не покидай, королю, України мурами.

Фортеле

Земетів на горизонті.

Богус

Пародуймо, козаки, цареві московському

Казак

Пастрої шаблі.

На могилі Шевченка

Натхненно хор співає "Заповіт".

Хор –

Героїв триста й мучеників триста.

Опришківський дух

Джерела гніву, частокіл зелений

І тиша

Несполоханих отар.

Смерть повстанця

Небіжчик лежить серед поля.

Плач

По цілій Україні.

Могила

Біла береза з чорними ранами.

Сльози

Заніміле сумління роз'ятрюють.

Кожна крові

Виднаю вітрила у морі байдужості.

І

Між шлях із варягів у греки.

С

Видна правиці – булава Богдана.

Т

Видно буття.

ПЕРЕВЕСЛО

Зимова луна

Слово-сніжинка відкружляє від серця -

Краплі

Колючих крижинок.

У гості до зими

Розстелились дороги полотнами.

Запрягайтесь,

Вітри, у путь!

Грудень

Під обрусом святковим

Голодний

Горобець знайшов зернину.

Світлий вечір

Плуг півмісяця в небі.

Сходить

Срібно зоряний засів.

Безорічна ніч

Вихрешують зорі із замерзлих небес

Вітери

Далі свічок на смереках.

На Новий рік

Послану світлицю з долоні —

Аж підскакує

Щитом зерно.

Сонце

Забував у заметілях.

Як згадати

Ким ти торішні?

Дітки

Забиті рани землі.

Ворог

У кожній шинелі.

Зимний спогад

Пронизливий вітер шмагає обличчя.

Мерзнуть,

Як у дитинстві, ноги.

Спокусниця

Зваблива зірка зазирає за жалюзі

Повік

У зачаровані сні.

Темнота

Тяжіє вечір у густині порожній –

Подорожньому

Заплутує ноги.

Повінь

За потоками простягнулись промені –

Похитується

Підкова місяця.

Рівно

Запитали гості, незнані трипільці,

Принесли

Ек дарунок у макітрі кутю.

Зелені свята

Виростає аїр – очищає воду.

Іти

Світлення входить до хати.

Циборобський спів

Дивенть жайвір пшеничними дзвонами –

Видиртається

Іншими музика.

Дивне язичництво

Короче липи як медовий храм.

Всї -

І встї, поклони бджоли.

Вибір

Хаос весняний і зимовий лад.

Між ними

Іду борозною.

Весняний віщун

Білий пролісок на білий сніг

Настеляє

Білий березільний саван.

Травнева мелодія

Осіння крапля на замшевих травах —

Прилип

Метелик зірваним листком.

Тривога травня

Ліхтарі, засвічені каштани, —

Радість

Цвіту, як журба свічок.

Напровесні

Бірюлька вискочила з тіла,

Уста

Зливаю сльози.

Бережень

Збачая зелене молоді –

Видіти

Скромку на вінок.

Віршавний легіт

Високі, напружені морози.

Високі

Високіть рушники.

Катюш

Зрозуміваються із ковалями зозулі –

Катюш

Для демеші на щастя.

Весняний фермент

На кладовищі зелені і сонця
Принишкло
Зерня, бунтівник життя.

Весна

Прокинулись вербові котики зі сну,
Лоскочуть
Легіт, посланця Ярила.

Провесінь

Сонячний і світлий, мов святий,
Сніг
Проплив потоками брудними.

Травень

Вслухаються коні,
Як
У тиші ночами росте трава.

Піснь про сонцю

Сиди на коліна перед Сонцем.

- **За** вгуби

Зроби маленьких — зайчиків.

Квітковий заклик

Зроби землю весняний грім:

- **Зроби**

Спроби звітчай весільну!

Піснь про грім

Зроби грім кінь копитом

Зроби

Зроби підкови.

Піснь про молитва

Зроби криушені подихи леготу:

- **За** вгуби

Зроби весни.

Надходить літо

Пурхає тополя
Лебединою –
Срібний пух.

Червень

Ні шелесту, ані хмаринки.
Скрізь
Тиша – дихає трава.

Липень

Геніям літа зозуля
Зичила.
Охрипла.

Серпень

На яблука, у травах зарум'янені,
Падають
Спокушені зірки.

Промальний звичай

Залезли, зібрані у вирій,

Прочотали.

Є тут щось людське.

Чисні мотиви

Заручили гуси – і перед очима

Примайзув

Маленький острівець зими.

Зерцель

Ось що спожена

В літній -

Саме жила ватра літа.

Літній

Літній теплими крилами беркут

Літній

На тихих вітрів.

Осінній жаль

Сухий безсмертник у вазі.

Оглядає

Втрачений час.

Засніжена осінь

На поле накинута чорна ряднина —

Сивіє

Скорботна вдовиця.

Осінній ліс

Спокій заворожений, скляний,

Ніби

Злодій за кущем чигає.

Жовтнева стежка

Розлилася щедро на землю веселка.

У розпалі

Осінь, весільна пора.

Лягче кохання

У кризантему закохався пролісок —

На березень

Зривав чив їй побачення.

Літній ліхтар

Бесіду у дзеркальнім листі липи

Мовчав

Своєю струшує в траву.

Вібесне кохання

На вітрі обнімається хмаринка з місяцем —

Переливаються

Полонки.

Романтичній легіт

Своєю першій цілунки,

Пролісок

Ковшиком витирав — заснув.

Музичне безсоння

Солов'ї прогнали перший сон.

Задрімав –

Зозуля закувала.

Після дощу

Сонце на барвистім коромислі

Зважує

Розхлюпані моря.

Космічний ранок

Вмістився Всесвіт у краплині

Роси.

Горобчик – астронавт.

Випогодження

Ранок випиває молочні тумани

Тонесенько

Тростиночками променів.

Милішеві чари

Милішеві, на синій книжці кома,

Бачив

Влучані бажання.

Милішеві

На обрії червоні маки

Тягнуть -

Висиде для сонця.

Радість

Дитина усміхається ромашці.

Щас

Мета злуній колосок.

Після дощовиці

Воронки стіжками сіножаті.

Бродить

Мисить з рахівницею зір.

Серпневий подарунок

Благають трави краплиночки води.

Прокинуться –

Скупаються у росах.

Луговий етюд

З-під трав зелених тепло

Й хурделично

Простелився ромашковий світ.

Міський вечір

На плесі озера ласкаві вогники

Пестять

Промінчиками вії зір.

Осінні залицяння

Зійшлися іржаві дуби на узліссі –

У любові

Зеленій смереці відкрились.

Рубання лісу

Сабле ялина вістря сокири –

Іде:

Роздигається обручем дзвону.

Кінь

Вічне у скромності чи боягузтві

Вислизає

В дитинстві сосну.

Віршале хрещення

В небо зстромив дзьоба,

Ві відренний, –

Ві відренніє Сонця.

Світлий ритуал

Світлий півень, світла жрець,

Світлу

Світлу плуєть співом.

Сліпий дощ
Небеса витрушують краплини
З випраних
Розвішених полотен.

У горах
Впала грудка снігу –
І лавина
Розповзлась, як плітка по селі.

Надвечір'я
З-під повіки горизонту
Блимає
Зіниця сонця

Сільський вечір
Самотній у небі місяць,
Один
У кожному вікні.

Відустріч дневі
Переступив дорогу ранок
Відради,
Що вінця з молоком.

Зранці
Вітереє сонце рушником блакитним
Види
Зупиняє із лица.

Відчисті хмари
Відкидало сонце по небу сіно.
Високо
Висхідить – складає у стіг.

Виспроззя
Високом по обрію рокочуть
Високо
Вискоблених шабель.

Зимова ніч

Іду по клавішах морозного органу
Під акомпанемент
Полярної зірки.

Хурделиця

Снується з веретена, рветься нитка,
Обличчя
Татуєє шпичаками.

Блискавка

Вдарив Ілля в старосвітські
Кресала –
Чашу оази шукає.

Вереснева сорочка

Вишивають чорними хрестиками
Журавлі
Прощання з рідною землею.

КРИХІТКИ ТРИВОГИ

Самин

Вотрясу галуззя пам'яті.

Сильки

Возпалось померклих зір?

Вперед громом

Визнула обрій багнетом блискавка —

До вєбу

Витєня осліплених ран.

Вотда суперечність

Витєзна земля і шротина з олова —

Вєбу

Вєбу життя і проти життя.

Кратер

Паш Землі вибухає лавою.

Самин

Вєбу спить, а відпочив.

Химерний круїз

Скочу в ківш Великого Воза.

Вітре,

Розвій зелений сум.

Фантазія

Під золотою яблуною лічить

Кроки

До Місяця-молодика.

Розкаяння

Кличе чародійну пташу часу:

Повернись,

Вкажи новий маршрут.

Спадковість

Столітній велет трусить жолуді -

Зачалися

Нові дуби.

Симфонія любові
Обрвалась на скрипці струна —
Ще лунає
Мелодія жалю.

Биття
Виступила мить. З озерних клавіш
Ігри
Звучно на рояль.

Вечерована мить
На відлунні двоє — дівчина і місяць —
Висхідуються.
Що гудинить стрілку будильника?

Превіта
Як россою і травами
Видиво
Превіть луна.

Дилема

На небі зір, як на землі закоханих.

Де

Тінь життя, а де саме життя?

Сова

Заблудиш у темряві сонця.

Прагнуть

Крила ночей.

Ворожка

Сіла тиша на дубовий пенъ,

Вчитується

В таїну осики.

Людина

Чарівний килим -- спадщина щоденна.

– Чого ще треба?

– Пісні солов'я.

Бусельник

Бусь пекучий палить ноги.

Уба

Уба тіні утечеш?

Уба

Уба щелелась котята, позбігались цуцики

Уба щелелась

Уба називають братом.

Уба

Уба щелелась оратори насипають жebraкам

Уба

Уба щелелась живого листа.

Уба

Уба щелелась покинутий тягар минулого —

Уба

Уба щелелась гучко голки переліз.

Пересторога мандрівникові
Хліб і молоко у торбі подорожній.
А ти
Знайшов свою зорю супутну?

Сумнів
Крок за кроком – нові міражі.
Зупинись!
Може блудиш в пустелі?

Зрадливе перекотиполе
Од рідного коріння утікає.
Де Ельдорадо?
Скрізь – чужі гробниці.

Чумацький шлях
Серед неба зоряна троянда
На руках
Померлих чумаків.

Висагання

Дня як сон, і безсоння як море.

І ти

Висхвильєть терпіння дзбан?

Серед ночі

Виплескний вітер колихає дзвона.

Чи віджиться

Спогада на тривогу?

Висхвильєний дуб

Кинувла стріла блискавиці.

Тільки мить —

Зни вихи на землі.

Світла пересторога

Виса аблує попялястою тінню.

Світла —

Висхвильєний атомний стовп.

Аксакали

Десь через мільярдоліття
Сонце
Згасне – зажурились.

На ярмарку

"Купуйте, люди!" – кричать бородачі.
Продаємо
Ідею світлого майбутнього.

Винахідливість

Марко Проклятий підносить молота.
Було
Каміння, тепер – сувеніри.

Петербург

Козак злякався краплини крові –
Кишить
Болото козацьким трупом.

Вітла

Минорні вояцькі марші.

Вертліся

Куря: "Де бал?"

Вторене чудо

Заклепне місто. Нагодовано

У г'яма

Убіраями людей п'ять тисяч.

Садже село

Попали діти на згарищах хати.

Вертліся

Дале погрітися.

Вра

На мизнім сорока заскрекоче.

Чи не сиз

Вертається з війни?

Після війни

Під похоронкою фата

З обручками

Коханий забарився.

За містом

Двоє. Дівчина з трояндами

Цілує

Зором заздрісну ромашку.

Нерозлучність

Як двоє серць – в хатині тіснота.

Коли одне –

Там лемент порожнечі.

Сиві лебедята

Лебедіє спомин в рушнику весільнім

З глиняною

Тінню чотирьох чобіт.

Бескінченність

Обертає обруча хлопчина.

— Де початок?

Живо, покажи.

Автономія

В цій сосни вибирали дошки

Та

Майстри — на колиску й труну.

Вержимість

Лата могильна. Коротенький напис:

Точер.

Всучасний весь вік до горизонту”.

Середній вузол

Варко рогом бик в червоне світло.

Матюки!

Шлях для вас відкрито.

Цвинтарний парадокс
Опустили труну Сальєрі
У могилу
Під мелодії Моцарта.

Бетговен
Не чув ні звуку: всі світи
Мовчали,
Вслухалися у кожен звук його.

Гомер
Віки заглядають у більма
Сліпцеві –
Галактика ціла у них.

Діоген
В зеніті сонце. Серед юрби філософ
Зі свічкою.
– Де люди?

Чина братчина
Сундай перед веселим гуртом
Простягаю
Купиць на вино.

За марку совісті
Пиливали воду мірними квартами
В кралиці
Висиння сердець.

Тамтє смерті
Висиння гадюко люта, згинь.
Випустив
Тамтє віздя не має.

Висиння
Висиння вірона — і безкарно
Висиння
Висиння в у шалі темноти.

Обіцянка лами

Вічний день подарую Землі –

Лиш

На Сонце закиньте петлю.

Самохвальство боягуза

Едельвейс – нікчема горда.

Я

Нарву нарцисів милій.

Упертість

Не шукав проторених доріг:

Завше

Їх обходив манівцями.

Титул

Вітер – олімпійський чемпіон.

На бігах

Змагався із собою.

Перше кохання

На пронести в життя **сніжинку**,

Зрину

І повіки милої.

Вечір любові

Вузь дозем червоне **полум'я** -

Листочки

Вариваються від маків **вок**.

Висить жовті жоржини

Висить

Висить зустрічей.

Висить зустріч

Висить долодні спопеліли,

Висить

Висить ве зайнялися.

Початок

На шкарубких, порепаних долонях
Народжується
Світлий коровай.

Бджілка

Бринить на квітці конюшини
Струна –
Розтягується мед.

Дід

Всміхнеться внук –
Заглянеш
В дзеркало дитинства.

Черствий хліб

На чорному окрайці біла сіль –
Поту
Хліборобського кристалики.

Будяк

Соруси. небораче, обдертими крилами,

Сорусом

Звільни на похороні села.

Возв'ячення

Звільни літа забур'яненої долі.

Данин,

Звільни мене в дитинство.

Возв'ячення

Звільни стукотом потяг і серце:

На виході

Звільни червоне світло.

Возв'ячення

Звільни клен черлене листя —

На виході

Звільни рай.

На Арараті

Ной чекає, курить файку.

Забарилася

Голубка.

Потуга

Савло погрозово благає Павла:

– Тарсянине!

Змилуйся наді мною.

Спокуса

Ділили хліб, вогонь і воду.

А скарб

Знайшли – ідуть до суду.

Відчай

Ходять мимо друзі похоронені,

Не промовлять

Слова, як німі.

Високертя

Качали спинились — понесли сини

Дивовижний

Слеп вогнюреного духу.

Воржикмий

Синьць до щастя —

Варий

Весь гамає скресані підкови.

Шарфонець

"Шарф!" — крикнув скільки духа

І вийшов

Весь духу серед міста.

Композитор

Варив вє в полум'ї — у звуках.

Де вінчів?

Весь вінчів і ноти.

Мудрець

На двох колосках пшеничних брів
Зароїлось
Зерно задуми.

Орач

Підганяє замилені працею коні –
Скибу
Прокладає до обрію.

Луна

Могила батька, як цвинтарна рана, –
Протуберанець
У синовій душі.

Син

Пурхають долоньки солов'їно.
– Мій орел, –
Ввижається матусі.

II
КАРБИ

ГАЛЯВА

ДІВОЧИЙ РАНОК

Біла хмарина,
В снах половина.
Пісня орлина
В горах єдина.
Вийшла дівчина,
Мрія – калина.
Круто стежина
Променем лине.
Стежка єдина,
Пісня й калина.
Як лебедина,
Біла хустина.

ЗОЛОТА ПІДКОВА

Скресана підкова,
Місяцева тінь.
Тиша вечорова
Хилиться на тин.
Скресана підкова
У теплі долонь.
Дівчина – ні слова,
На вустах вогонь.
Скресана підково,
Де твій сивий кінь?
Зірка світанкова,
Неба голубінь.
Золота підкова...
Срібний місяць зник.
Стежка волошкова
Кличе на рушник.

Зачарований липовий цвіт,
Ледь притишений липовий шепіт.
Ми обоє – то цілий наш світ,
А розмова – нескінчений щебет.

Зачарований липовий цвіт,
Ледь притишений липовий шепіт.
Що не день прилітає привіт –
У коханні клянеться мій лебідь.

Зачарований липовий цвіт,
Ледь притишений липовий шепіт.
Скільки літ, скільки літ, скільки літ.
Як нема ані слова від тебе?

ЖУРАВЛИНИЙ КЛИН

Клин журавлів живим пташиним плугом
На голубій осінній цілині
Перекидає скибу і за пругом
Визкає в невідомій далині.

Прогіяний на зоряному полі,
В крімотній хмарі зійде урожай,
І білий сум розсіється навколо,
Уягодні сни обіймуть рідний край.

Скунють озера обручі сталеві,
Вшудуляться дерева у гаях.
Я заздрити не буду журавлеві.
Твоя його вже доля – вічний шлях.

Боли пташиний клин з-за винокола
Скибиною повернеться назад,
Взеленіє у стобарвах поле,
Обіме біла радість рідний сад.

ЖУРАВЛИНИЙ РЕКВІЄМ

Журавлям на серці тяжко –
Покидають рідний край.
Зупинися, наш ватажку,
Ще у вирій не збирай.

Скоро, скоро клин покине
Біль натомлених полів.
Засумує сиротинно
Батьківщина журавлів.

Ой, покваптесь, побратими,
Перед нами – довгий шлях.
Будуть тут холодні зими,
Їх не витримає птах.

Затамуймо всі тривогу,
Ще присядьмо на землі,
Щоб до отчого порогу
Повертались журавлі.

Закричали гуси – відгукнувся сум.

У холодну зиму я його несу.

Зачекайте, гуси, – не настав ще час.

Я не надивився, гусоньки, на вас.

Мабуть, вік барився десь на манівці.

Біль ваш, крик осінній – білі острівці.

Зачекайте, гуси, сум струсіть із крил,

Розбудіть востаннє грань юнацьких сил.

Сполохнулась пам'ять – барв осінніх рій.

Посипає попіл ватру давніх мрій.

Зачекайте, гуси, – хай складу ще стіг,

Доки на ужинок мій не випав сніг.

* * *

Конюшину скошено в копиці —
Тінь сумна засушених квіток.
Щось шукає бусол на стерниці,
Як відлуння скорбне — кожен крок.
Хоч над полем ще тріпоче спека,
Непосид нектарних вже не чуть.
Бусли, бусли! О яка далека
Перед вами промениться путь.
Від зими притулок за морями —
От і щедра ласка тих чужин.
Чи назвеш їх рідними краями?
Рідний край на цілий вік один.
Він тебе протяжним вітром кличе,
Суховіттям пнеться в сніжну вись.
Де ти забарився, мандрівниче?
Клекотом весняним обізвись.

ОСІННІЙ МОТИВ

Злама осінь з клена
Жага і черлена,
Мчить кудись, мчить кудись, мчить кудись.
Фане барвиста,
Вітеркрилий листе,
Впинись, зупинись, зупинись.
Вітер вітровільна,
Та ж пора весільна
На селі, на селі, на селі.
Розв'язками нині
Виставі стежини
Простели, простели, простели.
На криженьські сльози
На п'ящі коси
Не пади, не пади, не пади.
На вості кленові
Спогада любові
Поведи, поведи, поведи.

* * *

Стирають день небесні жорна.
Криваве сонце – вбитий птах.
Крадеться ніч – ряднина чорна.
Холодна втома на вустах.

В ярах сідає п'яний морок,
Лихі розв'язує думки.
... Та місяць, сонячний осколок,
Шикує збуджені зірки.

* * *

Подаруй мені пам'ятний вечір,
Обважнілі од яблук сади.
Як тоді, теплу руку на плечі
Так легенько мені поклади.

Поверни, як вертають лелеки
Легіт весен у рідні краї,
Призабуті роками, далекі
Несміливі цілунки твої.

Візьмем відра з водою уповні,
Перейдем у майбутні часи.
Бачиш – місяць, незайнятий човник,
В сьоме небо мене завези.

ГАЛЯВА

Серце, серце в кожному листочку...
Скільки їх на змореній траві!
Скинув розмальовану сорочку
З клена відчайдушний сніговій.

Закружляла в білому аркані
Крайки перламутрова багрянє.
Не виходить в сивому світанні
На галяву струнконога лань.

Вже калина змерзлі рученята
Опустила журно на осонь.
Чи підуть закохані дівчата?
Чи торкнуться кетяги долонь?

СМЕРЕКА

Тремтять перелякані гаї, перешіптуються
можливо ліси, простягають оголене галуззя.
Виступні приморозки скручують зелені листочки
марновірників, забирають їх золото і багрянець.

Смуток бродить по галяві. Деревя ніби
вмиють. Лише самотня смерека горда і пишна.

Дерево вічної молодості!

Стою, а радості не відчуваю. Смерека не
вимагає неспокою. Лапате гілля відривається
від стовбура і злітає чорними воронами в небо.

Вічна молодість як неминуча смерть.

Смерека!

З неї тешуть дошки – на колиску і на
домовину.

Коліску несуть до веселої хати, а з хати
визаканої виносять домовину.

– Посадімо біля вікна смереку, – казав син.

– Сину! Смерека – дерево цвинтарне. Вона не
носить щастя, – заперечила сивочола мати.

Слова матері відлунали в серці на цвинтарі.

Самотня смерека привітала опущеними
ветвицями, вони схилилися до землі, як траурні
флористи.

Зелений траур вічної молодості!

Притишений жаль на могилах юних героїв.

АРКАН

ГЛАДІАТОРИ

Ревуть патриції.
Схрестились на арені
Зухвалі вила і короткий спис.
Життям тріпоче кров у кожній вені,
Нашіптує приреченцю:
"Кріпись!"

Розпусники для п'яної розваги
Женуть на смерть бунтівника-раба.
Тепер їм навіть кров не втолить спраги.
Тримайся, списе!
Хай кричить юрба!

Вона ковтає з насолоди слину,
Та ти у сині більма не дивись, –
Фортуна часто повертає спину.
Борись,
борись,
борись!

Сьогодні ти в смертельному двобої –
Тут голова розправою за гру...
Не випускай з руки щита і зброї:
Рокований на смерть – іще не труп!

Життя і смерть зустрілись на арені –
Іде у наступ на зухвальця спис.
Здивовані патриції шалені.
Ще мить! Ще крок!
Борись, борись, борись!

ТАРСЯНИН ПАВЛО

Чи можна вірити тобі,
Коли такі метаморфози?
Чому збираєш ти рабів
І обіцяєш царство Боже?
Гадаєш, ми такі дурні,
Не знаємо, ким був учора.
Минуло тільки пару днів,
Як завдавав ти людям горе,
Як був готовий на хресті
Всіх назореїв покарати
І з насолодою летів
Апостолів каменувати.
Стефана смерть від чийх рук?
Чи не твої зухвальці дикі,
Вигадники жорстоких мук,
В екстазі озвірілих криків
Збирали одяг не новий
Та й кидали тобі у ноги?
А той Стефан благословив
Людей на вірну службу Богу?
"Спитайте, люди, у небес
І не вигадуйте нічого.
Там не сидить страшний Зевес,
Там – царство Господа святого", –
Замовк тарсянин.

Як німі
Стоять майбутні неофіти,
Воли покірні у ярмі,
Злиденні сироти на світі.
"Чи можна вірити таким
Прислужникам, підніжкам Риму
І підлим зрадникам лихим?
Чи варто людям йти за ними?"

"Ні! Я не маю різних маск, —
Павло карбує слово кожне, —
Коли ішов я у Дамаск,
Зійшла на мене ласка Божа.
Я бачив блиск — і сліпота
Закрила очі, як полуда.
То воля Господа свята,
А не тарсянина облуда".

ДРУЖИНА

Як сарана, на місто лізли орди.

Скоритися?

Чи дасть останній бій?

І до неволі з прапором погорди

Виходить князь.

Не дише війська стрій.

Він, смалений, безмильно прочитає

Биття сердець по ратницьких очах:

Один вже в думці ворога рубає,

А інший хоче приховати страх.

Розпочинає князь останню раду.

Люд ратницький неначе занімів.

"Нехай не буде поміж нами зради!

Хто хоче, може зараз йти домів!"

Поклала зброю війська четвертина.

"Спинися!" —

воевода в ноги впав.

"Нехай ідуть!

Тепер моя дружина

Сильніша вдвоє.

Погань вийшла з лав!"

Удруге князь іде поміж полками

І знову слово, як палкий вогонь:

"Якщо комусь вмирати жаль без мами,

Той може зараз вийти із колон!"

Поклала зброю війська четвертина.

"Спинися!" —

воевода в ноги впав.

"Нехай ідуть!

Тепер моя дружина

Сильніша втрое.

Страх пішов із лав!"

Утретє князь поміряв зором лави,
Утретє промовляє до всіх:
"За що воюєте – за золото чи славу?
Не встане той, хто від меча поліг".

Одні сказали:

"Ми за тебе, пане".

Сказали другі:

"Ми – за рідний край".

"Хто за вітчизну, хай зі мною стане,
А хто за мене, військо покидай!"

Поклала зброю війська четвертина.

"Спинися!" –

воевода в ноги впав.

"Нехай ідуть!

Тепер моя дружина

Стократ сильніша.

Підлість вийшла з лав!"

Іржали коні.

Наближались орди.

Вгиналася земля од їх копит.

Ішло на бій під прапором погорди

Незламне військо.

Перемогти!

І жить!

ПЕТЛЯ ГОНВЕДА

Пам'яті мого діда

Його повісили в старому лісі.
Знайшовся там один розлогий дуб
Серед осик тендітних.
Лягало сонце на спочин,
Полотна по траві стелив туман.
Його повісили,
А гонвед гаркнув:
"Зрадник!"

Хіба ж то зрада –
Подати руку братові?
Хіба то зрада –
Не падати у ноги ворогам?
Його повісили,
Та він живе
В серцях солдатів з-понад сивого Дніпра.
Вони одну ділили паляницю,
Одну співали пісню про Тараса,
Аж зорі простягали з неба руки
За квартою цілющої води,
Зачерпнутої з криниці серця.
Його повісили,
А він
Лише кивнув зірниці на прощання –
Вона його поцілувала в очі
За побратимів вірних з-над Дніпра.

СИЗИФ

Натхненний труд в нікчемній праці
Чи хрест тяжкий бездумних кар?
Шукаєм суть в міфічній мряці.
Хто ти —

холоп,

митець,

бунтар?

Що ти будуєш на вершині —

Тюрму,

фортецю,

пишний храм?

Чи доторкнутись прагнеш сині,

Подарувати небо нам?

Мовчить Сизіф.

Угору, вгору

Він котить камінь знов і знов.

Чи праця каторгу поборе?

Чи праця вирве із оков?

Мовчить Сизіф.

Заклятий камінь

З вершини котиться униз.

Хтось йде в його молитись храмі.

Хтось каже:

"Каторжний, спинись!"

ЗАЗДРІСТЬ ЗАГАРЬНИКА

Жаріє хижо погляд Бонапарта,
Не віриться, що світ йому не крам.
Нема шедеврів на зім'ятих картах,
Мов з гробу крик – в чужому Вільні храм.

Ти на Європу приміряв окуви.
Чому безвольно в гніві так гориш?
Наказ оддай, щоб стіни пурпурові
Перенести по цеглі у Париж.

Хіба не здушиш на своїй долоні
Загуслу кров литовської землі?
... Холодний піт змиває жар зі скроні:
Встають, як піки, храмові шпилі!

БОЙКІВСЬКЕ СОНЦЕ

Колись дотепні бойківські майстри
Хати горянам славні будували,
Аж дивувались мовчуни-бори,
Потоки виливалися в цимбали.

На щастя прибивали назавжди
Кружечок сонця на самому вході.
"Хай добрі люди цілий вік біди
Не знають", —
говорили у народі.

Для бойків ласки сонячні скупі,
Лінивим гостем примандрують часом.
Горянин сонце майстрував собі,
В життя ішов із рідним сонцем разом.

СПАЛЕНИЙ ХРАМ

Ячали зірвані дошки,
Не ранені у тіло цвяхом,
Тремтіли злякані зірки,
І місяць плакав білим птахом.

Востаннє зойкнув жовтий дзвін,
Порадник і слуга громади:
У лихоліття давні він
Оберігав її від зради.

У горах церква – то не храм,
Що рівний золотій Софії.
Та хто міняє дух на крам?
Хто купить усмішку надії?

В холоднім згарищі завмер
Вогонь великої родини.
Карпати є.

І є Дністер.
Нема села – самі хатини.

СВІТОВИЙ МАНДРІВНИК

*Блукав я по світу, шукаючи долі,
Так мріяв знайти я братів на землі!*

Василь Ярошенко

Скільки трунків у бурлацькій школі
Випито на протягах планети!
Безпритульне перекотиполе,
Вихорами штурхане в замети.

Без коня скоряє світ нетяга,
Терорист сліпий без пістолета.
Прю жорстоке:

У нерівних змагах
Цар з військами і співець з букетом.

Воля неприборкана і дужа –
Все життя покладене на канти.
Йде з ціпком шукати у калюжах
Для народів щирі діаманти.

ЖИТНЯК

Він повернувся із далеких мандрів,
Поклав біленьку булку на рушник.

"Здрастуй!" – до матері звернувся,
Що й задумілась мати:

"Хто ти?

Не впізнаю тебе, незнаний гостю".

"Хіба?

Я – син твій.

До тебе повернувся".

"Ти кажеш: "Син"?

Моя дитина?

Я очі визріла за сином,

Коли пішов на чужину од мене,

Поніс кресало,

скрипку,

кусень житняка –

Дарунок матері.

Якщо ти син, то де вони – скажи!"

"Давно було.

Кресало викинув, купивши запальничку,

Циганам скрипку батькову продав:

Чимало сорому за неї зазнавав.

А твій житняк ганьбився витягати –

Віддав його із торбою дідам".

"Ти кажеш: "Син"?

І опустила хустку мати.

Темнів вишиваний рушник.

АЙСБЕРГ

Пливеш і стоїш.
Втікаєш і наступаєш.
Гайнуєш дні чи пробиваєш дорогу?
Яка зірка веде тебе за собою?
Де твоя батьківщина,
безпритульний волоцюго?
Мовчиш, колишешся, занурюєшся у воду,
гамуєш хвилювання.
Затихне – підіймаєш голову і вслуховуєшся.
Самотній...
Кому відкриєш карту?
Полиском грань усміхнешся сонцеві,
зимно поцілуєш зустрічний вітер.
Зневажати тебе чи вклоняться?
Що приховано під водою?
Чари безсмертя,
міщанську перину,
залізні окови
чи динаміт терориста?
Непідкупний океан оточує твою
таємницю валом хвиль.

АРКАН

Аркан!

Аркан!

Здригаються Карпати.

Гуцульські танці – скільки полонин.

Плече в плече!

Попробуй розірвати,

У чашу свята хлюпнути полин!

Луна віків умерлого аркану,

Яким тягнули бранців у ясир.

Чи лік

степовикам на давню рану?

Чи спадок їх

для беркутових гір?

А чи протест?

Посунься, клятий враже,

У нас аркан готовий для орди,

Мов зайда погордований поляжеш.

Згуртовані усі – ми як один.

ЗАСТОРОГА ЄРЕМІЇ

1. ПЕРЕСЕЛЕННЯ В ЄГИПЕТ

"Не будемо сидіти в ріднім краю,
Утечемо в Єгипет, іудеї,
Бо нас мечем безжально покарають
Неситі завойовники халдеї.
Вони помстяться нам за Галілею".
"Не кваптесь, люди! Саваот із вами!
Послухайте пророка Єремію:
Звертається Господь його устами.
На чужині нам радості не буде –
Лише біда голодна, гола, боса.
І меч халдейський скрізь знайде прибуду
І до ноги утікачів покосить".
"О ні! Господь не міг отак сказати.
Не віримо словам твоїм, пророче.
Щоби не вмерти, мусимо втікати,
Звертаємо в Єгипет свої очі
І захисту шукаєм в фараона.
Нащо нам нещаслива Іудея?"
"О горе! Ви забули, як з полону
Втікав народ під проводом Мойсея".

2. ВИКЛИК САВАОТА

Давно-давно в єгипетській неволі
Сконали би Ізраїлю сини.

Хто вивів вас, раби голодні й голі,
Забули вже, бо ви тепер пани.

Звертаюся устами Єремії:

"Скажіть мені, чому зблудили ви?
Чому в серцях знайшли притулок змії

І бог Ваал в тенета ізловив?

Ізраїлю! Ти, як ослиця дика,

Що від людей втікає у піски,

Від Мене втік.

А Я тебе покликав

На грізний суд, Господній – не людський.

І Я тебе судити нині буду,

Бо ти переступив Святий Закон.

Ізраїлю!

Очистися від блуду –

Інакше ти не звільнишся з оков.

3. НАКАЗ ВИГНАНЦЯМ

Не забувайте племені і роду,
Не кланяйтесь язичницьким богам
Чужого, вавилонського народу,
Хоч довго жити мусите ще там,
Між ворогами у халдейським вирі,
Який вигнанців затяга в глибінь.
Сховайте меч і заживіть у мирі
З халдеями.

Душіть спадкову лінь,
Доми будуйте, як в Єрусалимі.
Хай коло них цвіте *весняний сад!*
Минуле ваше у густому димі –
Не скоро ви повернетесь назад,
У рідний край, на береги Йордану,
Тому як свій сприймайте Вавилон.
І не чекайте на небесну манну –
Не скоро ваш закінчиться полон.
Народжуйте дітей і родичайтесь!
Щоб зберегтися в морі різних мов,
У наймити чужі не продавайтесь –
І Бог над вами змилується знов.
Покличте всіх у батьківські святині,
Звідкіль Ізраїль розпочав свій рід,
Де небеса такі ласкаві, сині,
А на землі – Господній Заповіт.

5. І ЩЕ ОДНА ЗАСТОРОГА

"Не буде голоду, не буде моровиці,
Ні нападів підступних уночі.
Господь убереже від шалу криці
У лютих битвах схрещених мечів.
Ізраїлю, тобі із ласки Бога
Земля дарує щедрий урожай".
"Спинись, пророче! А пересторога,
Що лихо насувається на край?
Чому про нього не знаходиш слова,
Медами заліковуючи біль?
Твої пророцтва – як суха полова.
Ми вже давно не віримо тобі!
Вже на порозі стали дні жорстокі,
Вже Бог від нас чекає каяття.
У час такий приходять лжепророки
І обіцяють радісне життя.
Та ним усі ми аж по горло ситі
І захмеліли, наче від вина.
Спинись, пророче! Вже не раз ми биті.
Тебе послав не Бог, а сатана".

6. ВИРОК БОЖИЙ

Покайтесь, люди! Вже розплата близько,
Земля в жалобі і кліщах проклять,
В степах повисихали пасовиська,
Пророки і священники грішать.
То через них ваалів дух у домі
Запанував – і впали люди в блуд.
В Ізраїлі розпуста, як в Содомі,
Мамона покорив нещасний люд.
В Єрусалимі злочини й гидота,
У Самарії глузду ні на гріш.
Та грізний вирок Бога Саваота –
Розплата вам, розпусники, за гріх.
Рече Господь до всіх, хто пророкує,
Оману накидаючи свою:
"Пророки, полином вас нагодую,
Отруйною водою напою.
Не видавайте за натхнення Боже
Ні марення, ані похмільні сни.
Як хміль терпкий звалить тебе не може,
Уста брехливі на замок замкни.
Мої слова – то молота удари,
Вони розіб'ють силу вічних скал.
Мої слова як громовичні карі
У зло, яким полонить вас Ваал".

7. ГНІВ БОЖИЙ

Із півночі, як ніч, насунула навала,
Щоб кинутись на нас, як стоголовий лев.
Земля могил від болю застогнала
І зелен лист летить під ноги із дерев.
Вже сарана лиха, лишаючи пустині, –
Розносить смерч орда залізних колісниць.
Сплюндровані поля, зруйновані святині,
Отруєна вода річок, озер, криниць!
Єрусалиме!

Ти у золотій оздобі

Хизуєшся, а я скажу:

"Дарма!

Сусіди всі твої схилилися в жалобі".

"О Господи! Хіба рятунку вже нема?

Всевишній! Відверни від нас ординські

хмари.

Благаємо Тебе".

"А вчора що було?

Брутальні заздроці і прадідівські чвари
Накликали на вас Моє, Господне, зло".

"О Господи! Без чвар зібралися ми нині,

Під прапором батьків усі йдемо у храм.

Ми відбудуємо зруйновані святині.

О Господи святий! Повір востаннє нам.

Повір, повір, повір перед лицем заглади.

Ми любимо Тебе! Ми любимо свій край!

Не буде чвар, ні заздроців, ні зради.

О Господи! Наказ нащадкам передай!

"Натужтесь – і зірвіть із рук і ніг кайдани,

Ще й прапор підійміть наперекір вітрам.

За покликом сурми збирайтесь на

майдани

Нехай воскресне кожен в краю храм!

8. НЕВІРНІ ПАСТИРІ

Горе, горе пастирям народу,
Що розлізся по чужих краях.
Де не глянь – від заходу до сходу
Тулиться безрідний, як реп'ях,
До народів інших одежини,
А у нагороду тільки глум,
Люту спеку чи мороз чужини
І тягар тяжких щоденних дум.
Мій народ – без пастирів отара,
Що сама собі шукає трав.
Чи йому така судилась кара?
А чи той тягар із неба впав?
Повернись, народе-волоцюго,
Повернись до батьківських осель.
Не знайдеш іще вітчизну другу,
Як оазу в глибині пустель.
Повернись – то зійде Божа ласка,
Встануть люди і помруть раби,
Пастирів невірних жде поразка,
І народ народиться з юрби.

9. КАРА ВАВИЛОНОВІ

Останній день для тебе, Вавилоне!
Господня помста і Господня кара!
Поглянь за мур.

Чи кров не захолоне,
Коли на місто насуває хмара?
З усіх сторін війська із прапорами:
Не думай про звитягу ані втечу.
Господня кара за народи й храми!
Послухай –

Кінь копитами вже креше
О жорна ті, в яких царі жорстокі
Мололи мови і чужі народи.
За муром море – то злились потоки.
Ні! Не знайдеш ти через море броду.
Стань на коліна – вибила година.
Не оскверни землі чужої ще раз.
Розвалиться народів мішанина –
Твоїх царів і примха, і химера.
Впадеш в ганьбі і не залишиш роду,
Ніхто за тебе не пролле сльозини.
А всі, тобою скорені народи,
На волі заживуть, без мішанини.

10. НА РУЇНАХ

Спить Вавилон – співає вічний вітер.
Спить Вавилон – і сплять його боввани.
Сміється небо, чисте й розігрите.
Не має дощ тисячолітні рани.
Ніхто для них не принесе бальзаму,
Хоча спустошник не поставив чати
І не закрит перед віками браму.
То присуд Саваота:

"Замовчати!"

Жорстокий вирок, але справедливий!
Чому ти свого не тримався дому
І на чужі полакомився ниви?
Чому ти жити не давав нікому?
Спить Вавилон – змарнована пишнота.
Принажений платив "за око – око".
Уламки божищ – золота марнота.
Сміється сонце гордо і високо.
Серед руїн – історії примари.
Знайди між ними блиски слави й чуда.
Знайди слівце якесь про яничара
На почорнілих вавилонських грудях.
Велике місто – мешкання шакалів!
Нема палацу і нема твердині,
Нема царя у вічно п'янім шалі,
Ні блудниці як пані господині.

ЗОРЯНИЙ ПРИНЦ

1. СИРІТСТВО

*Лише діти знають, що шукають
Антуан де Сент-Екзюпері*

Покинув принц пахку троянду кволу,
Між люди втік шукати рятунань.
Сумна планета з цифрами навколо,
Сади квіток щодень ковтає твань.

Приручений трояндою хлопчина
Блукає журно.

Може пощастить.

Кохана Квітко! Зірка – батьківщина,
Далеко десь метеликом бринить.

Маленький принц із рідним ароматом, –
Де не лежить кружечками удав
В гарячих камінцях злодійкувата,
Чатуючи нових, смачніших страв.

Вертається хлопчина таємниче
Причепурити вимріяний лан.
Його вітчизна – астероїд кличе,
А на Землі – сирітний Антуан.

2. МЕТА

*Одначе машина не мета. Літак – не мета,
він всього лише знаряддя. Таке саме
знаряддя, як плуг.*

Антуан де Сент-Екзюпері

Сто літ машині, людству – тисяч двісті,
Покорена рожева висота.

Ми закрутились у життєвім твісті –
Не спинить засторогами мета.

Вперед, вперед!

Нові й нові рекорди!

Земні раби в полоні літака.

Ікар безкрилий гине нині гордий:

Торкнувся заповітного вінка.

На шиї лаври,

Сам – у домовині.

Якийсь безглуздий в тих рекордах сенс!

Релігію покорення машині

У генах успадкованих несем.

Розтринькані на вітер днів карати.

Кому од нас потрібний нині звіт?

Не йде Феміда із мечем карати

Творців машин за ошалілий світ.

А де нам захватись од пожежі?

Затуркані, не бачимо людей.

Побудували Ейфелеві вежі,

Як роботи будують, без ідей.

3. ОДЕРЖИМІСТЬ

*Надто багато на світі людей,
яким ніхто не допоміг пробудитись...*

Антуан де Сент-Екзюпері

Потяги мотають на колеса
День і ніч, як заспаний туман.
Стукіт, стукіт – монотонна меса.
Хто, відважний, розпочне таран
Животіння?
Скрізь суспільна глина.
Розбудіть же Моцарта у ній.
В тамбурі затуркана людина
На постелі їжиться брудній.
Десь в дикунстві гинуть азіати,
А для нас життя – жебрацький суп.
Можна, правда, в бруді коротати
Цілий вік, забувши про красу.
Раз тобі на спину сіли банди,
У колисці задуши талан.
Не плекай як садівник троянди,
Заховайся в заспаний туман.
Все життя трясися ув яругах,
Де тираном незборимий страх.
Чи зігнися під вагою плуга?
– Літака! Тараном йду на жах.

4. СПОЛОХ

Я відчув – над Лісабоном запала європейська
ніч, що аж роїться від круків-бомбовозів.
Начебто вони здалеку зачули той скарб.

Антуан де Сент-Екзюпері

Зірвано історії стоп-кран – і авіад
Лісабон за пазухою в Бога, тінкт
Жертва самовпевнених оман.
(Чумно лізе лихо до порога!)

Проти автоматів і гармат, відубо
Дикого нацистського азарту, мвт
Мов наївні діти, на парад
Лісабонці виставили варту.

Статуй мореплавців і митців, око
Чари пензля, милозвучність ноти.
Набивають пуза гаманців
З часу допотопного банкноти.

Серед воєн піднебесний рай – зокл
Жодних струсів, жодної тривоги,
Хоч летить коричневий бугай,
Озвіріло наставляє роги.

Зірвано історії стоп-кран:
Лісабон, як театральний смокінг.
Кулаком лупцює Антуан,
Б'є залізний португальський спокій.

5. ВІРА

Людина спізнає себе у змаганні з перешкодами
Антуан де Сен-Екзюпері

Ніби сніжить у вії Сахара.
Викорінюють віру моменти.
Хоч краплину!
Пекельна кара
Цементує росою брезенти.
Чи піддатися богові плину?
Гетьте, думи, високі і ниці!
Може небо хоч манну кине
І розмультить блакитні криниці?
Чи гнздати химеру з косою,
Натягнути на ноги розраду,
Бо ж не гаркне сварливо грозою
Магомет у піщану загладу?
Йти вперед!
Всі топтати прикмети!
Хай на компасі скачуть маршрути!
А пустеля, пухлина планети,
Океани готова задути.
Наперед,
Хоч міражна облуда
Піднімає палаци з руїни.
Чуєш півня?
Кінець?
Аж полуда
Стине в горлі.
... Верблюд! Бедуїни!

6. СВОБОДА

*Що ти знайшов тут, на фронті, сержанте,
звідки ця спокійна певність, що саме тут
твоє місце і твоя доля?*

Антуан де Сент-Екзюпері

Розкраяна Іспанія.

Кордони

Із карабінами між душами людей.

Бідар самотній, хлопець з Барселони,

Далекий від політики, ідей,

Доказує житейську теорему

(Щодня її завчали мозолі!).

Йдемо?

Пішли.

Пихатого нікчому,

Як роду брак, пришили до землі.

Свободу дихають і п'ють.

Од смаку

Затерпли і легені, і язик.

Сьогодні урятовано невдачу:

Стоїть сержант – куди ж нездара зник?

Голодний раб потів за кусень хліба,

По вінця випивав гіркий напій.

Вітчизни голос хлопця розтеліпав.

На бій!

На бій!

На бій!

7. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

*Я був переможений... Франція, невіддільна
від мене, була слабкою. Її слабкість була
моєю слабкістю.*

Антуан де Сент-Екзюпері

Я підніму за край весь тягарі
І дам одвіт перед судом народів.
Нацист у небі, а француз в норі.
Хто відсіч дасть озвіреній породі?

Хай замовчить облесний адвокат!
Я буду сам для себе прокурором.
Я винен, судді, що вітчизну кат
Зламав не танком, а духовним мором.

У паніці я кинув автомат
На рідну землю, ворогом розриту.
Коли втікав, як боягуз, мій брат,
Я не хотів патроном зупинити.

Як син вітчизни, мусив кожна мить
Її тримати силою любові.
Моя вітчизна у ганьбі горить,
Кипить смолою обрій пурпуровий.

Презумпція невинності сліпа,
Як гріх Адамів, у тортурах нині.

*Презумпція французів - боротьба
Моліться, боягузи, гільйотині!*

8. "РІВНОПРАВНІСТЬ"

*Життя творить порядок.
проте порядок життя не творить.
Антуан де Сент-Екзюпері*

Для всіх народів і віків стандарти.
Життєвий вир схематизують наці –
Фокстроти милиць, езуїтські жарти
І смертникам щоденно конкурс грацій.

Намалювали череп ідеальний.
Хто не стандартний, той життя не вартий.
Тож винятків видушують повально –
Єретиків набралися мільярди!

Підшкрябує всі огріхи природи
Олігофрен з посрібленим кашкетом,
Уніфікує чоботом народи,
Дарує рай – концтабори і гетто.

Стандартні позлізались до корита,
Жеруть, як перед ярмарком худоба,
А винятки і без вечері ситі.
Пролізла би якась до них хвороба,

Вік золотий настав би в цілім світі,
Всі, рівноправні, зажили б щасливо,
А на могилі квітів й розмаїттів
Були би свастика й баварське пиво.

9. ЗРАДНИЦТВО

*Вони були бездомні, блудні сини,
бо їм нема куди повернутися.
Антуан де Сент-Екзюпері*

Міражі, міражі, міражі –
Наречена, вітчизна і друзі.
Волоцюги для світа чужі,
Продаються щодня у нарузі.

Утекли від майбутніх негод,
Заховались як страус у вчора.
Ходить дрантя на виставці мод,
На здоров'ю надія хвора.

Волоцюги, для світа чужі,
Одяглися у сірі шинелі.
Все життя – лиш одні міражі:
Батьківщина в короні шрапнелі.

10. ПОБРАТИМСТВО

*Товариші лиш ті, хто єдиною зв'язкою.
як альпіністи, сходять на ту саму вершину.*

Антуан де Сент-Екзюпері

Товариші, неначе альпіністи,
Для їх життів лише одна зав'язка.
Єдина птаха їм приносить їсти,
Однаково шмагає їх поразка.

Од спраги всіх врятовує баклага,
А інша радість просто вже мізерна.
Одна краплина – вгамувалась спрага,
В пісках Сахари проростають зерна.

В путі не відступають побратими,
Коли злились в один канат стежини
Над скелями, обвалами крутими.
Одна мета – нескорені вершини!

11. ЖИТТЯ

*Тореадори мені не до вподоби. Я люблю
не небезпеку. Я знаю, що люблю.*

Люблю життя.

Антуан де Сент-Екзюпері

Корили вир. Пекельні жарти.
Впав без душі тореадор.
Очам квитка вхідного вартий
Невиплачений людству борг.

Глядач, напевне, вже у віллі,
Не чує материнський плач,
Не бачить губ, що посиніли,
Ні на арені мокрий плащ.

Тореадор!

І знов газети
Напишуть завтра пару слів.
А де ж його нові планети,
Що він відкрити не зумів.
Де ж діти ті, що волю гена
У дні майбутні понесуть?
Шукай під променем Рентгена
Життя потоптаного суть.

Розбитий келих мрій і слави
Для розжирілих тих роззяв.
Як борг життю, лягають справи,
Що бик жорстоко розтоптав.

12. СМЕРТЬ

*Людина відходить з миром.
Коли смерть її природна.
Антуан де Сент-Екзюпері*

Витягнув роман із нафталіну,
Цілу ніч при свічці вчив урок.
А, завчивши театральну міну,
В центрі міста натиснув курок.

Тут виною панночка тендітна
З вибриком підступним, наче лис.
Плакати б, та жертва жалюгідна:
Рукавички, фрак і слізний лист.

Хтось вже кинув погляди на блузу,
Білосніжний і манірний шовк.
Не вклонилась вбивці-боягузу,
Обійшла міщанський глупий шок.

Інша смерть прилинула на згадку,
Помирав старенький садівник.
Кланялись дерева по порядку,
Трауром одлунювали крик.

Мучила його робота рання,
Кляв не раз, та не вертав назад.
В голові роїлося питання:
— Хто догляне виплеканий сад?

13. ВІЧНІСТЬ

*Мене почують тільки тоді, коли я і мої
товариші будемо знову ризикувати
життям за нашу справу.
Антуан де Сент-Екзюпері*

Прикладають до брів долоні,
Заглядають за хмари в лорнети.
Пружні вуха в затишенім лоні,
Заніміли, завмерли злети.

Що не мить – то надія остання,
Хоч скупий і безжалісний хронос
Б'є копитом у груди чекання,
Аж клубочеться в горлі голос.

Може знов заблудився в пустелі,
Невідомі шукає оази,
Для летовищ зелені тарелі,
Як опору незнаної траси?

Потомились в чеканні колеги.
Ні, не видно його і не чути!
Вічна пам'ять висушує глеки –
Вже, напевне, йому не вернутись.

Давлять вина, засмучують зорі,
Лиш гарячу роз'ятрюють рану.
І ніхто не погляне між зорі,
Де родилась зоря Антуана.

ПРО АВТОРА

Олег Гринів

Народився 20 лютого 1940 року в селі Мала Горожанка Миколаївського району на Львівщині. Закінчив юридичний факультет Львівського університету імені Івана Франка, навчався на факультеті міжнародного права і міжнародних відносин Київського університету імені Тараса Шевченка.

Доктор філософських наук. Професор. Працював на викладацькій роботі в Національному університеті "Львівська політехніка", у Львівському державному інституті фізичної культури і Львівському національному університеті імені Івана Франка, на науково-дослідній роботі в Інституті народознавства Національної Академії наук України. Нині - декан факультету політології Київського міжнародного університету.

Дружина Ольга майже сорок років присвятила вчительській праці. Сини Остап і Ростислав та донька Оксана - кандидати наук, на науковій роботі в інститутах Національної Академії наук України.

Написав понад 400 наукових і науково-публіцистичних праць, які публікувалися в

Україні і за кордоном (Канада, США, Великобританія, Німеччина, Франція, Польща, Росія). Серед них книги "Йосип Сліпий як історик, філософ, педагог" (1994 р.), "Національно-духовне відродження: історія і сучасні проблеми" (1995 р.), "Україна і Росія: партнерство чи протистояння? Етнополітологічний аналіз" (1997 р.), "Імператив Володимира Мономаха" (2000 р.), "Спокута Малоросії: державотворення без парадоксів" (2001 р.), "Держава як правда нації: касація вироку номадів" (2004 р.), "Збуджена Україна: самоствердження нації після контузії населення" (2004 р.), "Українська націологія: від Другої світової війни до відродження держави. Історичні нариси" (2004 р.), "Українська націологія: ХІХ - початок ХХ століття. Історичні нариси" (2005 р.).

Лауреат премії Національної Спілки журналістів України "Журналіст року" (1995 р.).

Поетичні і прозові твори друкує з 1958 року. Епізодично вони друкувалися в різних виданнях.

Член Національної спілки письменників України.

З М І С Т

Помаранчевий заспів	6
<i>I. КРАЙКА</i>	7
КАЛИНА	8
Україна	8
У мандри	8
Веселка	8
Воля	8
1933 рік	9
1986 рік	9
Осінь 1991 року	9
1992 рік	9
Калинова кров	10
Українська хата	10
Перед походом	10
Дві могили	10
Бойківщина	11
Надвечірні Карпати	11
Карпати вранці	11
Гірський ескіз	11
Генеза	12
Держава	12
Переяслав	12
Галюцинація	12
Червоний терор	13

Експансія	13
Відлуння	13
Благання	13
Чужа радість	14
Відплата	14
Доля	14
Жебраки	14
Після спалення	15
Болоховці	15
Як за Руїни	15
Українці	15
Постійність	16
Перед парламентом	16
Колаборант	16
Лицемірство	16
День перемоги	17
Після бою	17
Завірюха	17
Меншовартість	17
Звичка	18
Великдень	18
У Полтаві	18
Виродок	18
Сибір	19
У Кремлі	19
Кодак	19
Богун	19
На могилі Шевченка	20
Опришківський дух	20
Смерть повстанця	20
Могила	20
Поклик крові	21
Сфінкс	21
ПЕРЕВЕСЛО	22
Зимова луна	22
У гості до зими	22

Грудень	22
Світлий вечір	22
Новорічна ніч	23
На Новий рік	23
Січень	23
Лютий	23
Зимний спогад	24
Спокусниця	24
Темнота	24
Повінь	24
Різдво	25
Зелені свята	25
Хліборобський спів	25
Липневе язичництво	25
Вибір	26
Весняний віщун	26
Травнева мелодія	26
Тривога травня	26
Напровесні	27
Березень	27
Березневий легіт	27
Квітень	27
Весняний фермент	28
Весна	28
Провесінь	28
Травень	28
Поклони сонцю	28
Квітневий заклик	29
Перший грім	29
Клечана молитва	29
Находить літо	30
Червень	30
Липень	30
Серпень	30
Прощальний звичай	31
Осінні мотиви	31
Вересень	31

Жовтень	31
Осінній жаль	32
Засніжена осінь	32
Осінній ліс	32
Жовтнева стежка	32
Заочне кохання	33
Літній ліхтар	33
Небесне кохання	33
Ревливий вітер	33
Музичне безсоння	34
Після дощу	34
Космічний ранок	34
Випогодження	34
Місяцеві чари	35
Інквізиція	35
Радість	35
Після косовиці	35
Серпневий подарунок	36
Луговий етюд	36
Міський вечір	36
Осінні залицяння	36
Рубання лісу	37
Ялівець	37
Бузькове хрещення	37
Світанковий ритуал	37
Сліпий дощ	38
У горах	38
Надвечір'я	38
Сільський вечір	38
Назустріч дневі	39
Вранці	39
Пухнасті хмари	39
Передгроззя	39
Зимова ніч	40
Хурделиця	40
Блискавка	40
Вереснева сорочка	40

КРИХІТКИ ТРИВОГИ	41
Спомин	41
Перед громом	41
Кругла суперечність	41
Кратер	41
Химерний круїз	42
Фантазія	42
Розкаяння	42
Спадковість	42
Симфонія любові	43
Натхнення	43
Зачарована мить	43
Трембіта	43
Дилема	44
Сова	44
Ворожка	44
Людина	44
Пустельник	45
Віче	45
Очищення	45
Пересторога мандрівникові	45
Сумнів	46
Зрадливе перекотиполе	46
Чумацький шлях	46
Змагання	47
Серед ночі	47
Зламаний дуб	47
Сонячна пересторога	47
Аксакали	48
На ярмарку	48
Винахідливість	48
Петербург	48
Війна	49
Повторене чудо	49
Спалене село	49
Віра	49
Після війни	50

За містом	50
Нерозлучність	50
Сиві лебедята	50
Нескінченність	51
Антиномія	51
Одержимість	51
Гордіїв вузол	51
Цвинтарний парадокс	52
Бетговен	52
Гомер	52
Діоген	52
Чужа братчина	53
На ярмарку совісті	53
Танець смерті	53
Чаклунка	53
Обіцянка лами	54
Самохвальство боягуза	54
Упертість	54
Титул	54
Перше кохання	55
Вогонь любові	55
Зрада	55
Пізня зустріч	55
Початок	56
Бджілка	56
Дід	56
Черствий хліб	56
Вітряк	57
Прагнення	57
Безвихідь	57
Біль	57
На Арараті	58
Потуга	58
Спокуса	58
Відчай	58
Безсмертя	59
Одержимий	59

Марафонець	59
Композитор	59
Мудрець	60
Орач	60
Луна	60
Син	60

II. КАРБИ 61

ГАЛЯВА	62
Дівочий ранок	62
Золота підкова	63
"Зачарований липовий цвіт"	64
Клин журавлів	65
Журавлиний реквієм	66
"Закричали гуси - відгукнувся сум"	67
"Конюшина скошена в копиці"	68
Осінній мотив	69
"Стирають день небесні жорна"	70
"Подаруй мені пам'ятний вечір"	71
Галява	72
Смерека	73

АРКАН	74
Гладіатори	74
Тарсянин Павло	75
Дружина	77
Петля гонведа	79
Сизиф	80
Заздрість загарбника	81
Бойківське сонце	82
Спалений храм	83
Гуцульський Бог	84
Світовий мандрівник	85
Житняк	86
Айсберг	87
Жайвір	88

Аркан 89

ЗАСТОРОГА ЄРЕМІЇ 90

1. Переселення в Єгипет 90

2. Виклик Саваота 91

3. Наказ вигнанцям 92

4. Проти бовванів 93

5. І ще одна засторога 94

6. Вирок Божий 95

7. Гнів Божий 96

8. Невірні пастирі 98

9. Кара Вавилонові 99

10. На руїнах 100

ЗОРЯНИЙ ПРИНЦ 101

1. Сирітство 101

2. Мета 102

3. Одержимість 103

4. Сполох 104

5. Віра 105

6. Свобода 106

7. Відповідальність 107

8. "Рівноправність" 108

9. Зрадництво 109

10. Побратимство 110

11. Життя 111

12. Смерть 112

13. Вічність 113

ПРО АВТОРА 114

ГРИНІВ Олег Іванович

Омісячна галява

Відповідальний за випуск – *Трач А. Ю.*
Комп'ютерна верстка – *Корнійчук К. І.*

Підписано до друку 17. 05. 2005 р.
Формат 80x108/32. Папір офсетний.
Гарнітура SchoolBookC. Офсетний друк.
Умов.-друк. арк. 6,67. Обл.-вид.арк. 2.20.
Замовлення № 210.

Видавничо-поліграфічна фірма “Тріада плюс”
м. Львів, вул. Митр. Ангеловича, 28
тел. (0322) 298-17-49, 258-24-40

Олег Гринів. Народився 20 лютого 1940 року в селі Мала Горожанка Миколаївського району на Львівщині. Закінчив юридичний факультет Львівського університету імені Івана Франка, навчався на факультеті міжнародного права і міжнародних відносин Київського університету імені Тараса Шевченка.

Доктор філософських наук. Професор. Працював на викладацькій роботі в "Національному університеті "Львівська політехніка", у Львівському державному інституті фізичної культури і Львівському національному університеті імені Івана Франка, на науково-дослідній роботі в Інституті народознавства Національної Академії наук України. Нині - декан факультету політології Київського міжнародного університету.

Дружина Ольга майже сорок років присвятила вчительській праці. Сини Остап і Ростислав та донька Оксана - кандидати наук, на науковій роботі в інститутах Національної Академії наук України.

Написав понад 400 наукових і науково-публіцистичних праць, які публікувалися в Україні і за кордоном (Канада, США, Великобританія, Німеччина, Франція, Польща, Росія).

Серед них книги "Йосип Сліпий як історик, філософ, педагог" (1994 р.), "Національно-духовне відродження: історія і сучасні проблеми" (1995 р.), "Україна і Росія: партнерство чи протистояння? Етнополітологічний аналіз" (1997 р.), "Імператив Володимира Мономаха" (2000 р.), "Спокута Малоросії: державотворення без парадоксів" (2001 р.), "Держава як права нації: касація вироку номадів" (2004 р.), "Збуджена Україна: самоствердження нації після конгузії населення" (2004 р.), "Українська націологія: ХІХ - початок ХХ століття. Історичні нариси" (2005 р.), "Українська націологія: від Другої світової війни до відродження держави. Історичні нариси" (2004 р.).

Лауреат премії Національної Співки журналістів України "Журналіст року" (1995 р.).

Поетичні і прозові твори друкує з 1958 року. Епізодично вони друкувалися в різних виданнях.

Член Національної співки письменників України.

